

Lyngby Kirke

Kierkegaard og Franz Kafka

Foredrag af

Leif Bork Hansen

Lov er lov – og lov skal holdes. Men hvilken lov?

Søren Kierkegaard og Franz Kafka levede begge som grænseeksistenser i deres samtid. De var utilpassede, fremmedgjorte i henholdsvis København og Prag. Under pseudonymet Victor Eremita – den københavnske nattevægter - udgav Kierkegaard i 1844 værket *Begrebet Angest*. Det drejede sig ikke bare om at løbe med i mængden eller at indgå i en spidsborgerlighed, der fandt sin legitimitet i bevidstløst at handle, som de andre gør, som flertallet eller mængden gør. Kierkegaard så en prik i horisonten, der varslede uvejrets komme! Franz Kafka arbejdede om dagen i en forsikringsanstalt. Om natten skrev han. I sit forfatterskab giver Kafka udtryk for, at det eneste der synes at overleve mennesket, er skammen, skammen over den måde, mennesket nedværdiges på. I skikkelse af Gregor Samsa i *Forvandlingen* forestiller Kafka sig en morgen at vågne op og være forvandlet til et kæmpestort

kryb. Hverken Kierkegaard eller Kafka kunne fortrænge angsten, men åbnede sig over for den.

I *Begrebet Angest* skriver Kierkegaard: "Man har i et af Grimms Eventyr en Fortælling om en Ungersvend, der gik ud paa Eventyr for at lære at ængstes ... Vi ville lade hiin Eventyrer gaae sin Gang, uden at bekymre sig om, hvorvidt han paa sin Vei traf det Forfærdelige. Derimod vil jeg sige, at dette er et Eventyr, som ethvert Menneske har at bestaae, at lære at ængstes, for at han ikke enten skal fortabes ved aldrig at have været angest, eller ved at synke i Angesten, hvo der derfor lærte at ængstes retteligen, han har lært det Høieste" (SKS 4,454). Så afgørende betydning får angsten ifølge Kierkegaard, at det er kun igennem den – ved at lære at ængstes rigtigt - at et menneske lærer det højeste.

Franz Kafka døde af tuberkulose i 1924 - 41 år gammel. Han havde bedt sin ven Max Brod om at brænde sine efterladte manuskripter. Men vennen opfyldte ikke hans ønske. Lektor Isak

Winkel Holm fortæller i forordet til udgivelsen af Franz Kafkas *Efterladte fortællinger*(2008): "I stedet gik han (Max Brod) straks efter Kafkas død i gang med at udgive det kaotiske materiale og med at skrive den første af en lang række introduktioner til forfatterskabet. Brod talte selv om sit „redningsarbejde“, der ikke bare var en redaktionsopgave, men også bestod i at flygte fra Prag samme nat som nazisterne besatte byen, over Sortehavet, gennem Dardanellerne, via Det ægæiske Hav og til Tel Aviv med Kafkas manuskripter i en håndkuffert. Hvis ikke Brod havde valgt at overhøre sin vens opfordring, og hvis ikke han havde transporteret de efterladte papirer i sikkerhed uden for Det Tredje Rige, ville Kafka blot have været en parentes i litteraturhistorien. De papirer, der skulle have været brændt, rummede ikke kun Kafkas dagbøger, breve, tegninger og litterære skitser, men også en række af de værker der senere skulle blive hans mest berømte, ikke mindst de ufuldendte romaner *Processen* og *Slottet*."

William Hubben skriver i sin bog: *Dostoevsky, Kierkegaard, Nietzsche & Kafka*,(1997, udgivet 1952) at Sveriges Kafka fortolker Stig Dagerman har sagt: "Vi må forblive loyale over for vores frygt" og "Vi holder vores frygt åben ligesom en port fri fra is, hvor vi kan tilbringe vinteren" (p.137).

Professor Arne Grøn indleder sin bog om *Begrebet Angst hos Søren Kierkegaard* med at citere fra *Frygt og Bæven*: "...kun den, der var i

Angst, finder Hvile" (SKS 4, 123). Arne Grøn fortsætter: "Franz Kafkas breve til Milena Jesenská skrevet i 1920 "blev den kærlighedsroman, som ingen af hans romaner blev." I disse breve er der, som Kafka selv bemærker, ofte tale om angst. Så meget, at han flere gange må sætte ordet i citationstegn. Det er angst for misforståelser, som kærligheden selv kalder frem, men også en angst, der truer med at give de foregribne misforståelser deres eget spøgelsesagtige eller dæmoniske liv. Til slut i brevene taler Kafka om, at denne angst kan blive udstrakt til alt, den kan blive til "angst for det største som for det mindste." Men føjer så til: "Denne angst er måske ikke blot angst, men også længsel efter noget, som er mere end alt angstvækkende."." Arne Grøn erklærer om Kierkegaards værk *Begrebet Angest*, at den ganske vist ikke er en kærlighedsroman, men når Kierkegaard skriver en afhandling om angst, er det, fordi angsten er mere end angst. Angsten viser noget, som det gælder om at forstå, om end den viser sig på en tvetydig måde. For "Angest er Mulighedens første Reflex, et Blink og dog en frygtelig Trolddom""(*Begrebet Angest hos Søren Kierkegaard*, p.9,jf. Pap.X, 2 A 22).

Franz Kafka har selv givet udtryk for, at han har set sin egen konflikt mellem at skrive og leve spejlet i Kierkegaards brudte forhold til Regine, hvor han både forlovede sig og brød forholdet. Franz Kafka havde i 1912 mødt den jødiske Felice Bauer. De blev forlovede i 1914. Forholdet

opløstes. I juli 1917 bliver de forlovet på ny. Men i 1919 blev Franz Kafka forlovet med Julie Vohryzek. I 1920 begyndte han at korrespondere med Milena Jesenská, og forlovelsen med Julie Vohryzek blev brudt.

Den argentinske forfatter Jorge Luis Borges hævder at kunne høre Kafkas stemme hos Kierkegaard (jf. Ivan Z. Sørensen: *'Gid De havde set mig dengang'*. Et essay om Karen Blixen og Tizians heltinder, 2002, p.13). Det er altså sådan – ifølge Borges – at ikke kun tidligere litteratur kan påvirke den følgende, men også omvendt. Og således at høre Kafka i Kierkegaard ved at tilegne sig Kierkegaard på en ny måde.

Spændingerne i Prag

Franz Kafka, der blev født i 1883, følte sig som tysksproget jøde isoleret i Prag. Den tysktalende del i Prag udgjorde kun omkring 10 procent af indbyggerne og hertil kom, at han var jøde. Han var isoleret i den tjekkisk-nationalistiske verden, som ikke var venligt stemt over for tyskerne og endnu mindre over for jøderne. Samtidig gjorde Franz Kafka op med en jødedom, der ville assimilere sig. Kafka fortæller, hvordan han i 1911 havde stiftet bekendtskab med en østeuropæisk, jødisk skuespillertrup i Prag. Den vakte hans interesse for det jødiske og inspirerede ham til at beskæftige sig med små nationallitteraturer, som den jødiske og tjekkiske (Villy Sørensen: *Kafkas digtning*, 1968, p.31).

Hvad angik Kafkas forhold til den jødiske tradition stillede han sig uden for den ortodokse jødedom. På sit arbejde på kontoret følte han sig både som kunstner og som jøde fremmed. Og Kafka følte sig ligeledes fremmed i forhold til sin egen familie, i særdeleshed til den altdominerende materialistiske far, der selv havde måttet kæmpe sig op, og intet havde til overs for sin søn som kunstner. Denne konflikt mellem far og søn, mellem 'fader-loven' som den alt dominerende og alt gennemtrængende, og sønnens forsøg på at frigøre sig, trænger gennem hele Kafkas forfatterskab. Franz Kafkas opgør på det ydre og indre plan med 'Fader-loven' er samtidig et opgør med den 'Fader-lov', som han ser i loven som den altdominerende i samfundet, en lov, der gennemtrænger alt, selvom det ikke er muligt at finde ud af dens indre logik eller hvori den består. "Lov er lov og lov skal holdes", siger vi refleksmæssigt. "Men hvilken lov?" Dette er Kafkas livskonflikt.

Litteraturhistorikeren Birte Kont skriver i sin bog om Kafka med titlen *Skyldidentiteten hos Franz Kafka – en moderne jødisk tvivlers livtag med loven*: "I Kafkas fiktive virkelighed indfanges individet i en absurd, drømmeagtig og surrealistisk verden, skildret med en sproglig purisme, der...ville være utænkelig uden den pragertyske baggrund, og som på trods af sin ofte symbolske form og bogstavelige brug af billedsproget præsenterer sig som realistisk fortælling. At Kafka i samme greb får skildret

bureaukratiets *terror* mod individet, om noget det 20. århundredes virkelighed, f.eks. apartheid-terroren i Sydafrika, kommunismen i øst, nazismen i vest, der førte til Holocaust-erfaringen, gør ham som forfatter til den vel nok væsentligste repræsentant for dette århundrede”(p.27f.).

Processen

“Nogen måtte have bagtalt Josef K., thi uden at han vidste af at have gjort noget ondt, blev han en morgen arresteret.” Således indleder Kafka sin roman *Processen*, udkommet i 1925, året efter hans død. Arrestationen skete om morgenen. Morgenen kan betragtes som tærsklen mellem drøm og virkelighed. Kom der virkelig to for at arrestere ham den morgen, eller var det bare noget der foregik i hovedpersonen Josef K.’s fantasi? Da Josef K. spørger den første, der kommer for at arrestere ham: “Hvem er De?” får han intet svar. “Hvad *var* det for mennesker?” tænkte Josef K., “Hvad talte de om? Hvilken myndighed tilhørte de? K. levede da i en retsstat. Der var fred overalt, alle love stod ved magt, hvem vovede at overfalde ham i hans bolig”(p.10). Hvordan kan man blive arresteret, uden at vide, hvorfor man bliver det, uden at vide hvori anklagen består? Hvordan være skyldig uden at vide, hvordan man har forbrudt sig? “Han var altid tilbøjelig til at tage sig alt så let som muligt, først at tro det værste, når det værste skete, ikke at tage forholdsregler for fremtiden, selv ikke når alt så truende ud. Her forekom dette

ham imidlertid ikke rigtigt, man kunne ganske vist betragte det som en spøg, som en grov spøg, som kollegerne i banken havde iværksat af ham ukendte grunde, måske fordi han fyldte tredive i dag, det var naturligvis muligt, måske behøvede han blot på en eller anden måde at le vogterne op i deres åbne ansigt...” Josef K. flåede sine skuffer op for at finde sine legitimationspapirer med kunne ikke lige i ophidselsen finde dem. Han fandt i stedet sit cyklekort, men fandt det for ubetydeligt, og han ledte videre og fandt sin fødselsattest. “Her er mine legitimationspapirer, vis mig så Deres og frem for alt arrestordren.” “Åh herregud!” sagde vogteren. “At De dog ikke kan affinde Dem med Deres situation.” Josef K. deltager i forskellige små retsmøder, eller hvad de nu er, uden at der kommer noget ud af det. Han opsøger en advokat. Men han kommer ikke ud af stedet, tværtimod vikler han sig mere og mere ind i sin retssag, mens han stadig væk, selv om han er arresteret, kan gå på arbejde, og hvor efterhånden alle har kendskab til hans sag, i banken og ellers. Alle såkaldte hjælpere kan alligevel ikke hjælpe, når det kommer til stykket, selvom de kan forsøge at gøre deres indflydelse gældende.

Foran loven

Franz Kafka skrev i 1915, mens han arbejdede med *Processen* den knappe fortælling *Foran loven* om en mand fra landet. “Foran loven står der en dørvogter. Til denne dørvogter kommer en mand fra landet og beder om adgang til loven. Men

dørvogteren siger, at han ikke kan give ham tilladelse til at træde ind nu." Sådan indledes fortællingen i en slags juridisk stil (Franz Kafka var jurist). Og på spørgsmålet, om manden fra landet så kan få adgang senere, svarer dørvogteren, at det er muligt, bare ikke nu. Dørvogteren giver ham en stol, som han sidder på i dagevis, i årevis. Trods mange forsøg lykkes det aldrig manden fra landet at komme ind - selvom døren faktisk stod åben. Sådan gik mandens liv. Opsummerende lyder det: "Før hans død slutter alle de erfaringer, han har gjort i alle disse år, sig sammen i hans hoved til et eneste spørgsmål, som han endnu ikke har stillet dørvogteren..." "Hvad vil du have at vide?" spørger dørvogteren, "Du er umættelig." "Alle stræber dog efter loven," siger manden, "hvordan kan det være, at jeg er den eneste, der har bedt om adgang i alle disse år?" Dørvogteren konstaterer, at det snart er ude med manden, og for endnu at nå hans svigtende høreelse, brøler han ind i øret på ham: "Der var ingen andre end dig, der kunne få adgang her, thi denne indgang var kun bestemt for dig. Nu går jeg hen og lukker den."

Der stod manden foran loven. Skulle han gå ind eller ikke gå ind? Kierkegaard betegner angsten som en sympatetisk antipati og en antipatetisk sympati.

Foran loven indgår siden i *Processen* i Josef K.'s samtale med præsten i kirken. På den ene side, manden fra landet og så alle disse uigennemtrængelige udspekulerede

spidsfindigheder. "Sådanne vanskeligheder har manden fra landet ikke ventet; loven må dog til enhver tid være tilgængelig for alle, tænker han."

"Du er anklaget", sagde præsten særlig sagte. "Ja" sagde K., "man har underrettet mig om det..." "Ved du at din proces står dårligt?" spurgte præsten. "Før i tiden mente jeg, at det måtte ende godt," sagde K., "nu tvivler jeg undertiden selv på det. Jeg ved ikke, hvordan det vil ende. Ved du det?" "Nej," sagde præsten, "Men jeg er bange for, at det vil ende galt. Man anser dig for skyldig. Din proces vil måske ikke nå ud over en underinstans. Man anser i det mindste indtil videre din skyld for godtgjort." "Ja, men jeg er ikke skyldig," sagde K., "det er en fejltagelse. Hvordan kan et menneske overhovedet være skyldig. Vi er da alle sammen mennesker her, den ene med den anden." "Det er rigtigt" sagde præsten, "men sådan plejer de skyldige at tale."

Præsten slutter med at sige til K.: "Retten ønsker ikke noget af dig. Den tager imod dig, når du kommer, og den slipper dig, når du går."

Til sidst kommer de to, der oprindeligt arresterede Josef K., og tager ham med – ud i et stenbrud, hvor eksekveringen skal ske.

"Efter udvekslingen af nogle høfligheder med hensyn til hvem der skulle udføre de første opgaver – herrerne syntes at have modtaget ordrene udelt? – gik den ene hen og tog jakken, vesten og til sidst skjorten af ham. K. gøs

uvilkårligt, hvorpå herren gav ham et let, beroligende dunk i ryggen. Så lagde han tøjlet omhyggeligt sammen, som ting, man skulle bruge igen senere, om end ikke lige med det første.”

Herrerne gør klar til det, der skal ske: “Så åbnede den ene herre sin frakke og tog fra en skede, der hang ved et bælte, der var spændt om vesten, en lang, tynd, på begge sider skarpsleben slagterkniv frem, holdt den i vejret og kontrollerede skarpheden i lyset. Atter begyndte de modbydelige høfligheder, den ene rakte hen over K. kniven til den anden, han rakte den igen tilbage hen over K.”

Josef K. tænkte: “Hvor var den dommer, han aldrig havde set? Hvor var den høje ret, han aldrig var nået frem til? Han løftede hænderne og spredte alle fingre.”

Men på K.'s strube lagde sig den ene herres hænder, mens den anden stødte kniven dybt i hjertet på ham og drejede den to gange rundt dér. Med bristende øjne nåede K. at se, hvordan herrerne, tæt foran hans ansigt, lænet til hinanden, kind mod kind, iagttog afgørelsen. “Som en hund!” sagde han [én af herrerne], det var som om skammen skulle overleve ham.”

Dommen

I *Dommen*, som Kafka skrev i løbet af en nat i september 1912, bryder opgøret igennem mellem far og søn, hvor faderen i raseri mod sønnen til sidst råber: “Jeg dømmes dig nu til

døden ved drukning.” Sønnen, Georg, følte sig jaget ud af værelset: “Han sprang ud af porten, noget i ham tvang ham ud over kørebanen hen mod vandet. Han greb allerede mod gelænderet, som en sulten griber efter føde. Han svang sig over det, som den udmærkede gymnast, han havde været i sine unge dage til sine forældres stolthed. Endnu holdt han sig fast med svagere og svagere hænder, fik mellem gelænderets stænger øje på en bus, der let ville kunne overdøve hans fald, råbte sagte: ““Kære far og mor, jeg har jo altid elsket jer,” og lod sig falde. I dette øjeblik var der på broen en ligefrem uendelig trafik.”

Faderloven tager livet af ham.

I fangekolonien

Kafka skrev ligeledes *I fangekolonien* i oktober 1914, mens hans arbejdede med *Processen*. Den rejsende, der kommer til straffekolonien på øen, får af en officer forklaret, hvor sindrigt torturmaskinen i straffekolonien er indrettet. Den er officerens stolthed. De dømte får skåret deres tøj af og nøgne lagt på maven og spændt fast. De får filt i munden, så man ikke kan høre dem skribe. Officeren forklarer om harven med de spidse tænder, der bliver sænket ned på fangens nøgne krop. Harvens spidse tænder skriver dommen ind i den dømtes nøgne krop. Torturen strækker sig over 12 tolv timer, hvorefter døden indtræder. I *I fangekolonien* véd den dømte soldat heller ikke - som for Josef K.'s tilfælde i *Processen* - hvad han er dømt for. På ryggen af

fangen skriver maskinen ved hjælp af harven: "Ær dine overordnede." Imidlertid sker der det, at officeren stopper torturmaskinen efter 6 timer- og uden videre siger til den dødsdømte: "Du er fri." Så tager officeren selv sit tøj af. Torturmaskinen skal nu skrive: "Vær retfærdig." Officeren bliver slået ihjel. Men maskinen gik i stumper og stykker! Loven eller retten – og eksekveringen af dødsdømte i fangekolonien - havde intet med 'retfærdighed' at gøre.

Det er blevet sagt om den lov, der er beskrevet i Kafkas *Processen*, at den ikke betyder noget bestemt, men at den står stadigvæk ved magt.

Heri forud griber Kafka, hvad der kom til at ske i det 20. århundrede, hvor den suveræne magt netop viste sin uindskrænkethed ved, at den ikke bare var garanten for den vedtagne lov, men den samme magt kunne suspendere den samme lov. Den suveræne magt viste således netop sin suverænitet i undtagelsessituationen – ved at ophæve retsbeskyttelsen. Sådan skete det f.eks. den 28. februar 1933, hvor Hitler suspendede Weimarforfatningen, en undtagelsestilstand der varede til nazismens sammenbrud i 1945. Sådan har undtagelsestilstanden det med at blive permanent. Dermed er mennesket prisgivet loven – uden at kunne forsvare sig imod den. Lov er lov – og lov skal holdes! Men hvilken lov? Det som Kafka kun forudså i fantasien – men ganske vist på baggrund af, hvad han erfarede i Prag – skulle blive det 20. århundredes største rædsel: at det er den suveræne magt, der bestemmer, om et

menneske er skyldigt, og om det har ret til at være her eller ikke.

Franz Kafka kæmpede med 'Fader-loven' i dens forskellige afspejlinger. 'Lovens autoritet stammer fra loven selv.' Dette er blevet kaldt det fundamentale dilemma for vor tid: "Det umulige i at formulere et begreb om retfærdighed hinsides den positive lov." Hinsides den lov, der foreligger.

Kun den, der lærte at ængstes rigtigt, har lært det højeste! erklærede Kierkegaard.

Det drejer sig altså ikke om at gå uden om angsten, men at tage den op. Ikke at synke ned i den, men igennem den nå en menneskelig befrielse fra den angst, der blot lammer mennesket.

"Angesten er Frihedens Mulighed, kun denne Angest er ved Troen absolut dannende, idet den fortærer alle Endeligheder, opdager alle deres Skuffelser," erklærer Kierkegaard i *Begrebet Angest*. "Og ingen Storkvinde har saa forfærdelige Tormenter i Beredskab som Angsten, og ingen Spion veed saa snildt at angribe den Mistænkte netop i det Øieblik, da han er svagest, eller veed saaledes at gjøre Snaren, hvori han skal fanges, besnærende, som Angesten veed det; og ingen skarpsindig Dommer forstaaer saaledes at examinere ja, examinere den Anklagede som Angesten, der aldrig slipper ham, ikke i Adspredelsen, ikke i Larmen, ikke

under Arbejdet, ikke om Dagen, ikke om Natten” (SKS 4,454f.).

Kafka har været overfaldet af, hvad Kierkegaard kalder angstens “forfærdelige Tormenter” – angstens forfærdelige torturretskaber. Disse angstens skikkelser har han givet kød og blod i sine fortællinger. “Den der dannes ved Angsten, han dannes ved Muligheden.” Alle disse muligheder, som angsten viser. “Først den der dannes ved Muligheden, dannes efter sin Uendelighed, Muligheden er derfor den tungeste af alle Kategorier,” hævder Kierkegaard. Der er nogen der tror, “at Muligheden er saa let, men Virkeligheden saa tung. Men af hvem er det, man hører saadanne Taler?” spørger Kierkegaard. Det der er det særlige ved muligheden i forhold til virkeligheden er, at “i Muligheden er Alt lige mueligt, og Den, der blev i Sandhed opdragen ved Mueligheden, han har fattet det Forfærdelige nok saa godt som det Smilende” (SKS 4, 455).

Ifølge Kierkegaard er skæbnen den første skikkelse angsten støder på, og som den forsøger at værges sig imod. Skæbnen er tvetydig. Hvad er det, der skjuler sig bag den uudgrundelige skæbne? Det er forsynet. Skæbnen er en anticipation, en forudgribelse, af forsynet. Men ved troen opdrages mennesket gennem angsten til at hvile i forsynet. Dette gælder også i forhold til skylden, som er det andet, angsten opdager. Og i forholdet til skylden opdrages mennesket ved angsten til at hvile i forsoningen (SKS 4,459 og 461).

Det er altså ikke ved at fortrænge angsten – med ved at opdrages gennem den, at opdrages gennem troen, at mennesket når frem til at hvile i forsynet, og i forhold til skylden at hvile i forsoningen.

Angsten kan i dørvogterens skikkelse hindre den enkelte i at gå ind af den åbne dør. Det er kun den enkelte, der kan gå ind gennem døren. “Døren var kun bestemt for dig. Nu går jeg hen og lukker den.”

Det er kun ved at støde på en anden instans end den lov, der forkrøbler mennesket, at mennesket har mulighed for at blive frit.

Kierkegaard erklærer: “Den der derimod i Sandhed lærte at ængstes, han skal gaae som i Dands, naar Endelighedens Angester begynde at spille op, og naar Endelighedens Lærlinge tabe Forstand og Mod” (SKS 4,460).

Det er sagt om Kafka, at han danser ikke.

Hverken for Kierkegaard eller for Kafka fuldbyrdes menneskets liv i samfundet eller staten. Fra deres position som undtagelsen ser de, hvad samfundet eller staten kan gøre med et menneske.

Kafkas fortæller i *Forvandlingen*, hvordan Gregor Samsa en morgen vågnede efter urolige drømme og fandt sig i sengen forvandlet til et kæmpestort kryb. “Hvad er der sket med mig? tænkte han. Det var ingen drøm.” Gregor Samsa bor i

familiens hus og hans liv svinder ind. Og han dør. Det er 'Fader-loven', der forvandler ham til et kæmpestort kryb. Men er mennesket ikke kun et dyr? Man kan igen tænke på, hvad der skete til sidst med Josef K. i *Processen*, hvor en kniv gennemborede ham i hjertet - mens han hørte, at der blev sagt: ""Død som en hund" ... Det var som om skammen skulle overleve ham."

På den ene side har vi i det 20.århundrede set, hvordan det nøgne menneske, frataget sine borgerrettigheder, blev behandlet som om det ikke var menneske mere. Som det skete i nazisternes tilintetgørelseslejre. Alligevel bevidner skammen - bevidner den skam, der følger med at blive reduceret på den måde, at mennesket er andet end et dyr. I denne omvendte forstand bevidnes det, at det nøgne menneske ikke kun er et dyr. Derfor kommer Kafkas forfatterskab også til at vidne om, at mennesket ikke kan reduceres til et dyr, for skammen bliver tilbage. Skammen bevidner menneskets værdighed. Skammen vidner om noget andet. Ligesom f.eks. koncentrationslejrangerne skammede sig, da de amerikanske soldater kom og befriede dem. De skammede sig over at være reduceret til ikke-mennesker, og de skammede sig over at andre skulle se det.

Kafka skrev i et brev: "Der er masser af håb – bare ikke for os." Denne umulige mulighed som han - stående udenfor – peger på.

Leif Bork Hansen
Lyngby Sognegård
Stades Krog 9,
2800 Kongens Lyngby
Torsdag den 17. September 2009